† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből ***Mt 22,1-14***

Abban az időben: Jézus ismét példabeszédekben szólt a főpapokhoz és a nép véneihez:

A mennyek országa olyan, mint amikor egy király menyegzőt rendezett a fiának. Elküldte szolgáit, hogy szóljanak a meghívottaknak, jöjjenek a menyegzőre. Ők azonban nem akartak jönni. Erre más szolgákat küldött: „Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, a lakomát elkészítettem. Ökreim és hizlalt állataim leöltem. Minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre!” De azok mindezzel mit sem törődve szétszéledtek: az egyik a földjére ment, a másik az üzlete után nézett. A többiek pedig a szolgáknak estek: összeverték, sőt meg is ölték őket. A király nagy haragra lobbant. Elküldte seregeit, és felkoncoltatta a gyilkosokat, városukat pedig felégette. Azután így szólt a szolgákhoz: „A menyegző kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetek hát ki az útkereszteződésekre, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre!” A szolgák kimentek az utakra és összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt. A lakodalmas ház megtelt vendégekkel.

Amikor a király bejött, hogy megszemlélje a vendégeket, meglátott köztük egy embert, aki nem volt menyegzős ruhába öltözve. Megszólította: „Barátom, hogy jöhettél be ide, ha nincs menyegzős ruhád?” De az csak hallgatott. Erre a király megparancsolta a szolgáknak: „Kezét-lábát kötözzétek meg, és dobjátok ki a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogcsikorgatás!” Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak!

Ezek az evangélium igéi.

Kedves Testvérek!

Ahogyan a Máté szerinti Evangéliumban haladunk a Golgota felé, úgy teszi egyre egyértelműbbé Jézus, hogy a programját lesz, aki elutasítja, és ennek az elutasításnak komoly következményei lesznek mindkét oldalon. Persze szörnyülködhetünk, hogy milyen istenkép bontakozik ki egy ilyen szövegből, ahol a király felkoncoltatja a bűnösöket, a városaikat felégeti, az ünnepi ruhát mellőző vendéget pedig összekötözteti és kidobatja a külső sötétségre, ahol sírás lesz és fogcsikorgatás. De Jézus nem mond mást, minthogy a tetteinknek következményei vannak. Ha éveken át éhgyomorra iszom a kávét és cigarettázok, annak következményei vannak. Ha elhanyagolom az orvosi szűréseket, annak következményei vannak. Ha nem váltok parkolójegyet, ha hanyagul végzem a munkámat, annak

következményei vannak. És ez alól a lelki élet sem kivétel. És nemcsak Jézus közelgő halálát jelzi az Evangélium, de minket is figyelmeztet az életünk múlandóságára. A király követeit is és a meghívást elutasítókat is halál várja.

Nemrég olvastam Ludvigh Károly barátunknak egy gyönyörű elbeszélését. Ebben írja: *hit útján kapott tudással tudom, hogy a halál jó, ha jó, ami előtte történt. Előtte: egy életen át, vagy előtte, az utolsó másodpercekben. A halál akkor jó. Akkor meghalni is jó.*

Ehhez pedig, olvassuk a példázatban, Isten mindent előkészít nekünk: *Minden készen áll, jöjjetek a menyegzőre, hallottuk.*

És a jó hír, hogy azért, hogy ott lehessünk, nem többet kell tennünk, nem nekünk kell valamit csinálnunk - hiszen Isten mindent előkészített - hanem inkább kevesebbet. Igen, kedves testvérek, ahhoz, hogy a királyi menyegzőn felszabadultan legyünk ott, az kell, hogy bizonyos dolgokat el tudjunk engedni.

Az első dolog, amit el kell engednünk, az a téves elképzelés, hogy nekünk valami jár Istentől. Hogy teljesen természetes, hogy bármit is kapunk. Az egyháztörténet során többször felmerült olyan hamis értelmezés, hogy az előző csapat elbukott, most mi jövünk, nekünk készült az üdvösség. A zsidóság elbukott, jött a kereszténység, nekünk minden oké. A katolicizmus elbukott, jöttek a protestánsok, és akkor a protestánsok lesznek ott a menyegzőn. Az újprotestáns irányzatoknál pedig ugyanezt a képet használják időnként minden megelőző keresztény irányzatra.

A helyzet viszont az, hogy ez a példázat nekünk nem a múltról szól, hanem a jelenről. Ha bármelyik közösség, felekezet, vallás, plébánia vagy szerzetesközösség ezt úgy olvassa, hogy ő a jogos résztvevője a lakomának, akkor a példázat legelső hallgatóival azonosul. Jézus ezt a példázatot ugyanis a nép véneinek és a farizeusoknak mondta. Ha azt hiszed, hogy neked bármi is jár alanyi jogon Istentől, akkor az Ige szembesít azzal, hogy hányszor mentél a földedre vagy az üzleted után Isten szolgálata helyett, hányszor utasítottad vissza durván az ő követeit - akár embereket, akár eseményeket, akár életed fordulópontjai, amelyekkel Isten az ő Fiának lakomájára hívott.

Csak úgy van tehát esélyünk, ha azokkal azonosítjuk magunkat, akik kegyelemből vannak ott. Akkor vagyunk jó úton, ha megszólítva érezzük magunkat, mikor Jézus azt mondja, hogy *Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.* A hitbeli utunk nem úgy kezdődött, hogy felvételt hirdettünk személyes és közösségi isten részére, megadott feltételekkel, mint mikor izmos fiatal férfit keresnek Tarzan szerepére. Úgy

kezdődött, hogy Péterrel azt mondtuk, *Menj el tőlem Uram, mert én bűnös ember vagyok* - és Ő mégis emberhalásszá tett bennünket. Úgy kezdődött, hogy Jeremiás prófétával mondtuk, *Rászedtél Uram, és én hagytam, hogy rászedj*. Egyszercsak nem volt más lehetőség, mint a minket megmentő Istent szolgálni.

Tehát először meg kell értenünk, hogy Isten nem az adósságát törleszti felénk, mikor magához emel, hanem a mi adósságunkat törli el, hogy magához emelhessen.

A második dolog, amivel tisztában kell lennünk, az az, hogy nem élcsapat vagyunk. *Jókat és gonoszokat* egyaránt összeszedtek a király utasítására. Nem annyira az a fontos, hogy honnan jövünk a hitbeli utunkon. Itt az a lényeg, hogy hová megyünk. Szegeden volt egy áldott emlékmű lelkipásztorom, ifj. Dr Bartha Tibor. Hatalmas tudású ember volt, az egyik belvárosi gyülekezet vezetője. Ő sok energiát fektetett abba, hogy alkoholbetegek és börtönben lévők is megismerhessék Jézust. A gyülekezetnek pedig tanítást adott, hogy nem szabad, hogy egy keresztény gyülekezet belvárosi, középosztálybeli értelmiségi klubként határozza meg önmagát. Keserűen számolt be arról, hogy még lelkésztársai körében is sokszor értetlenség fogadta:

Hová mész Tibor, kérdezték,

Megyek a börtönbe, viszem az úri szent vacsorát a raboknak, felelte ő.

És mondd, Tibor, kérdezték újra, *nem lesz az túl jó nekik?!*

A példázatban a második körben összegyűjtött csoportról azt hallottuk, hogy egyaránt voltak benne jók és gonoszok. És csak egyetlen emberről olvassuk, hogy kidobták a külső sötétségre - róla pedig nem tudjuk, hogy melyik csoportból jött, jó volt-e vagy gonosz, nagy bűnös volt, vagy derék ember. Csak azt, hogy nem volt megfelelő ruhája.

Számos bibliai történet szól arról, hogy az Egyházban vannak ilyenek és olyanok is. Már az Egyiptomból való kivonulásnál ez áll: *Tömérdek összeverődött népség is ment velük* . De ott a búza és konkoly példázata is. És nem arra bátorít Jézus, hogy azt figyeljem, hogy a másik milyen, hanem hogy legyen rajtam a menyegzői ruha.

A Szentírásban több helyen is úgy jelenik meg Isten, mint aki gondoskodóan felöltözteti az embert. Az első bukás után bőrruhákat készít nekik, mert az Édenkerten kívüli világban nem boldogulnának nélküle. A Jelenések könyvében a vértanúk fehér ruhát kapnak, és Pál apostol is arra

biztat minket hívőket, hogy öltsük magunkra az Úr Jézus Krisztust. Ahogy most is velünk ünnepel két testvérünk, Zebo és Mercédesz, aki erre készül, hogy majd a keresztségben Krisztust öltse magára. Ezt jelképezi a keresztségkor kapott fehér ruha.

Ez a harmadik dolgok, kedves testvérek, amit el kell engednünk: Az, hogy jó vagyok úgy, ahogy vagyok. Isten elfogad, ahogy vagy, de nem hagy úgy, ahogy vagy! Egyre inkább Krisztusba öltöztet, egyre inkább Krisztus látszik majd meg az életeden. Ennek fontos állomása a keresztség, amely egyszeri, és fontos megerősítései a zsolozsma, mikor Krisztus imakönyvét imádkozzuk, az eucharisztikus közösség, a mindennapi megtérés, minden, ami Őhozzá közelebb visz minket.

Nem jár nekünk hát Isten közelsége - de megkapjuk ingyen. Nem vagyunk elit közösség - de ez nem is számít. Nem vagyunk jók úgy, ahogy vagyunk - de Isten Krisztusba akar öltöztetni minket.

Most egy fontos szakasz kezdődik az életünkben: a halálunkig tartó szakasz első perce. *És hit útján kapott tudással tudjuk, hogy a halál jó, ha jó, ami előtte történt.*

Úgy legyen, ámen.

János OSB obl
30/ 63 23 010